

*I ono hasło rzucił w świat z miłością
I w czyn ją wcielać wielkie dzieła ducha,
Aż świat zdumiony nad Starca mądrością,
Schylił się przed nim i w głos Jego wsłuchał.*

I tron mu nowy) na skale zbudował,
By mógł jak ojciec zeń schodzić do rzeszy,
By ją jak pasterz z dróg błędu ratował,
W owczarnię zbierał, wiódł, uczył i cieszył.*

*By po nad światem wyciągał ramiona
I błogostawił i krajom i ludom,
By ojca miała w nim ludzkość stęskniona
A Bóg przez niego nie kładł kresu cudom.*

*I któż to taki? Kto ten Rvbak biały?
Skąd mu ta mądrość? ten duch apostolski?
— Ach, my go znamy, jak go zna świat cały:
To Pius, Papież Rzymu, Świata, Polski!*

*Tak! On tu wśród nas, po tej polskiej ziemi
Stąpał i nasze nawiedzał świątynie —
Z nami się modlił, bolał z cierpiącemi,
Cieszył, gdy Polsce tyczo no granice.*

*I wlewał ufność, gdy wraża nawała
Na kraj nasz spadała i zapalał męstwo,
Że ta, co zawsze z bied nas ratowała,
Królowa Polski, ta nam da zwycięstwo.*

*A gdy nas żegnał, to związał się z nami
Pamięcią ojca i serca przymierzem,
I dziś się cieszy mówiąc z Polakami
I gdy go nazwie kto Polskim Papieżem.*

*Więc cześć mu za to i miłość i dzięki
I posłuch pełny na każde wskazanie,
Temu, co dzielił z nami czas udręki
I nasze, życia nowego zaranie.*

---

*) Wznowione państwo Kościelne 11 lutego 1929.